

vejelse, at der udarbejdes et skema som en art huskeseddel for dommeren med hensyn til sagens gang og fremskaffelse af oplysninger, således at han i hver sag kan benytte den til afkrydsning.

Hvad særlig angår spørgsmålet om forsinkelse af sagerne på grund af parternes hyppige bopælsforandringer skal man bemærke, at hovedvanskeligheden vel synes at bestå i at få stævning eller indkaldelse forkyndt for parten, men man skal dog henlede opmærksomheden på, at retsplejens regler om udeblivelse måske kunne benyttes i videre omfang end tilfældet er, og at landsdommeren muligt kunne vejlede kredsdommerne herom, således at sagerne ikke i alle tilfælde behøver at afvente begge parters indenretlige afhøring således navnlig ikke, hvor der er tale om langvarige forsinkelser, og hvor den pågældendes stilling til sagen er kendt gennem tidligere udenretlige afhøringer.

Til punkt 4: spørgsmålet om bibeholdelse af bestemmelsen i § 59 a, skal man bemærke, at man finder, at rapportens oplysninger taler for at afskaffe bestemmelsen. Det fremgår, at ingen ægtefæller har benyttet betænkningstiden til at flytte sammen igen, og at nogle ægtepar har glemt eller misforstået bestemmelsen om, at dommen først bliver virksom, når endelig begæring om opløsning er fremsat. Dette har dels bevirket, at nogle myndigheder har følt sig foranlediget til at spørge parterne, om de ønskede endelig dom, dels at ægtefæller, der ikke ønsker at fortsætte samlivet, men ikke har fremsat begæring om endelig dom, i et ikke helt kendt omfang må antages at leve

i uvidenhed om, hvordan deres ægteskabelige situation er.

Det er næppe en tilfredsstillende løsning af problemet at lade myndighederne holde sagerne i erindring. Man behøver vel ikke frygte, at de skal rykke sagsøgeren, hvor parterne er flyttet sammen igen, da dette vel ofte vil være myndighederne bekendt og i hvert fald let kan oplyses før en henvendelse, men det er overvejende sandsynligt, at erindringen af sagerne kan glippe, navnlig på grund af de ofte forekommende flytninger blandt de forhenværende ægtefæller.

Det kunne måske som i rapporten anført siges at være uheldigt at ophæve bestemmelsen, hvis den danske lovs § 59 ændres i forbindelse med den revision, der for tiden overvejes, således at utroskab ikke længere altid giver anledning til skilsmisse, men eventuelt kun til separation, men om en sådan ændring sker, og hvornår den eventuelt gennemføres, er dog usikkert. Det fremgår af rapporten, at de efter § 59 gennemførte skilsmisser har haft en baggrund af alvorlige konflikter i de pågældende ægteskaber, og at landsrådets frygt for uovervejede skilsmisser ikke er blevet bekræftet. Da bestemmelsen i § 59 a som anført ingen positiv betydning har haft som en nyttig betænkningstid, men derimod har haft uheldige virkninger, skal man derfor foreslå den afskaffet.

Med hensyn til revision af lovens øvrige bestemmelser giver kun spørgsmålet om ægteskabsalderen anledning til overvejelse. Det fremlagte materiale giver ikke anledning til ændringsforslag.

P. U. V.

J. Trolle,
formand.